

Püsiv valgus

See näitus uurib, kuidas maalikunstis saab korraldada värvi kirkust ja pinget nii, et need püsiksid ka pikema vaatamise jooksul. „Püsiv valgus“ ei tähenda siin valgusallikat, vaid viisi, kuidas kujutis suudab hoida intensiivsust ja terviklikkust ajas.

Esitatud teostes ei määra valgust efektid ega ruumilise mahu illusioon, vaid kujutise enda sisemine ülesehitus. Must kontuur, teostatud tušiga, toimib kandva struktuurina: see fikseerib piirid, rütmi ja vormilise pinge. Joon võtab enda kanda struktuuri ja mõõdu rolli. Nende piiride sees avaneb värv täie jõuga - ta astub vastastikmõjusse, põrkub, resoneerib, loob tiheda emotsionaalse välja ning püsib koondatuna kompositsiooni raamides. Nii kujuneb püsivuse printsiip: intensiivsus on vormi poolt hoitud.

See printsiip säilib ka mõõtkava muutumisel. See toimib ühtviisi nii suurtes lõuendites kui ka väikeseformaadilistes töedes paberil. Valgus avaldub siin tervikliku süsteemi omadusena, mitte mõõtkava või välise mõju efektina. Püsivus väljendub kujutise võimes säilitada pinget ja selgust tajutingimuste ning vaataja tähelepanu kestuse muutudes.

Näitusel moodustavad tähenduslikud tugipunktid näo, südame, õitsemise ja puudutuse motiivid. Nägu toimib kohalolu pinnana, süda loob sisemise rütmi, õitsemine tähistab elu üleküllust ning puudutus osutab kohtumise ja piiride kokkupuutumise hetkele. Need elemendid ei illustreeri emotsioone, vaid toimivad nende hoidmise vormidena, viies tunde seisundisse, mis võimaldab kestvate kogemist.

Mitmetes töedes on maalipinda täiendatud litrite ja helmestega tikandiga. See võtte toob maalikunsti käsitsi tehtava, korduva tegevuse ning lisab täiendava keskendumiskihi. Tikand rõhutab kujutise teatud alasid, võimendab pinna tiheduse ja pinge tunnet ning lisab ajamõõtme - valgus ei teki siin hetkega, vaid näib kogunevat žestide järjestuse kaudu. See aeglane protsess haakub näituse üldise käsitlusega püsivusest kui protsessist, mitte efektist.

Materjalid toetavad seda loogikat. Akrüül annab värvile tiheduse ja küllastuse, tušš määratleb vormi lõplikkuse ja otsuse selguse, tikand ankurdab tähelepanu ja aja. Nende omavahelises suhtes avaneb näituse keskne teema: püsivus kui pinge tulemus vabaduse ja mõõdu, impulsi ja vastutuse vahel.

Näitus kõneleb võimest jääda elavaks tunnete, läheduse, sisemise konflikti ja ilu intensiivsuses, kaotamata vormi. Kiirendatud tähelepanu ja pidevalt vahelduvate muljete keskkonnas muutub püsivus haruldaseks omaduseks. Siin avaldub see oskusena taluda samaaegselt kirkust ja kestust.

Püsiv valgus on see, mis jääb alles nii kujutise kui ka vaataja jaoks pärast seda, kui esmamulje on möödunud.

(ENG)

Resilient Light

This exhibition explores how brightness and chromatic tension can be organized in painting in such a way that they remain present under prolonged viewing. “Resilient light” here refers not to a source of illumination, but to the way an image sustains intensity and coherence over time.

In the works presented, light is determined not by effects or by the illusion of volume, but by the internal structure of the image itself. The black contour, executed in ink, functions as a load-bearing system: it fixes boundaries, rhythm, and formal tension. The line assumes the role of structure and measure. Within these boundaries, colour unfolds with full force - it interacts, collides, resonates, forms a dense emotional field, and remains contained within the composition. In this way, a principle of resilience emerges: intensity is held by form.

This principle remains consistent across changes of scale. It operates equally in large canvases and in small-format works on paper. Light appears here as a property of an integrated system rather than as an effect of size or external influence. Resilience is manifested in the image’s capacity to preserve tension and clarity as the conditions of perception and the duration of the viewer’s engagement change.

Motifs of the face, the heart, flowering, and touch form the conceptual anchors of the exhibition. The face functions as a surface of presence; the heart establishes an internal rhythm; flowering marks a state of surplus life; touch denotes a moment of encounter and the meeting of boundaries. These elements do not illustrate emotions but act as forms of containment, translating emotion into a state capable of being sustained over time.

In a number of works, the painted surface is complemented by embroidery using sequins and beads. This technique introduces an element of manual, repetitive action and an additional layer of concentration into the paintings. The embroidery accentuates specific areas of the image, intensifies the sense of density and surface tension, and adds a temporal dimension - light here does not appear instantaneously, but seems to accumulate through a sequence of gestures. This slow process aligns with the exhibition’s broader understanding of resilience as a process rather than an effect.

The materials support this logic. Acrylic provides density and chromatic saturation; ink establishes finality of form and clarity of decision; embroidery anchors attention and time. In their relationship, the central theme of the exhibition is articulated: resilience as the result of tension between freedom and measure, impulse and responsibility for it.

The exhibition speaks to the ability to remain alive within the intensity of feeling, closeness, inner conflict, and beauty, while retaining form. In an environment of accelerated attention and constant *смена* impressions, resilience becomes a rare quality. Here it appears as the capacity to sustain brightness and duration simultaneously.

Resilient light is what remains with the image and with the viewer after the initial impression has passed.